

ПЕШТАНСКО-БУДИМСКИ

С К О Р О Т Е Ч А.

(С о у г i е т .)

ПЕШТА.

Четвртакъ

10. Фебруаріа. 1844.

Год. III.

На Праздникъ

С В Е Т О Г А С А В В Е

Торжествуюћи Браћи Сербской

у Бечу 1844.

посвети Пѣсникъ,

Seine Hochachtung soll jedes Volk den Männern weihen, durch die es erleuchtet und gebessert ward; ihre Bilder soll es ehren; ihr Gedächtniß soll es feiern, und alle Herzen werden vor Begierde glühen, eben so groß und edelmüthig zu sein.

Zimmermann.

Зора бѣли, порумени сунце,
Подунавка мило пои Вѣла
На Сербскоме хоризонту, ѕка
Гласа зуи по домови божій,
И допира у союзъ *) са дванайстъ
Одѣлнти двери, два славећи
Рода Свеца — Данась славимоте
Светителю Савво! Когъ благословъ,
К'о што бојомъ дуга краси својомъ
Воденъ облакъ, озарява любко
Наша перса, — плодъ єръ любве вруће
Показа намъ Феникесъ Урне твое,
Кони скупо дійчисмо се време. —
За сва ево данась приносимо
Благодарность усердну — ту пріими
Жертву одъ твогъ Рода Светителю!
И послушай препоруку нову:

Пробуди намъ Наслѣдника скоро,
Мецената незaborавимогъ,
Кога Србски Хорацъ „Слави, вѣри
Отецъ, твердымъ Хранителемъ“ назва —
Сѣнне Ваше сило обимаю
Данась нашу внутренность, Дѣдова
Испунијоћ Завѣтъ светы, — новый
Означава Памятникъ с'рдаще
Наше' мирно у Матере крылу
Почиваюћ свети кости, кое
Утруђене вы намъ остависте
Знака ради у блага предѣлу
Да зборите за Родъ, — чуйте гласакъ
Признателни вѣдара, Сербину
Уроћено есте уважаватъ
Добродѣтель, свойство; єръ ово є
Браћо Сербска! замка једна, коя
Раздѣлиту частицу пространымъ
Державама, богатымъ дубравамъ
И широкимъ рѣкама нась строго
Копча — Налогъ, за кое светъ бытће
Праунукомъ „Празднуюћи Рода
Светителѣ“ да се славе лѣта
Премногая — задовольности.

Светозаръ Нік. Кушевичъ.

Слав. Кр. Табле закл. Бележникъ

и

II. год. Аустр. Права Слышатель

*) у граду Бечкоме.

Б А С Н А

Меркурій и Валатель.

Меркурій, Богъ Языческій, ради є быво знати у какой чести и почитанію онъ кодъ людіа стои; узме дакле образъ човеческій на себе и дође єдномъ на гласу Валателю (Образорезцу), гди кадъ є све видіо, шта се у дућану налази, почне найпре за Іупитера, а потомъ за Іунону погађатисе. Валатель му каже одъ свакогъ комада послѣдну цѣну, коя є доста прелична была: међутимъ примѣти онъ єдногъ Меркурія са свима нѣговима знацыма. То самъ я рече онъ самъ у себи, у виду вѣстника Іупитера и Бога хранителя художниковъ, са свимъ моимъ алагомъ. Заиста ће Майсторъ за овай комадъ десетъ пута вишне искати, мыслю се у себи, него за друга обадва, — Шта ће коштовати овай Меркурій? запытала Валателя. О рече Художникъ, я видимъ да сте Вы єданъ поштенъ човекъ, кога преценити нетреба. Ако ми за обадва прва оно, што самъ искао, дате, да ћу вамъ овогъ бадава, као радашъ.

НРАВОУЧЕНИЕ. Ништа ће смѣшије и поруганія достойніе, него видити єдногъ горделивогъ невѣжу, кои мысли, да му нико ће раванъ, и да є онъ найпаметни, башъ као да є сву Соломонову мудрость почерпіо. Но паметни люди наскоро пронађу, и виде, да онъ ће онай, за кога се издавао, и тако буде изсмеянъ и поруганъ као ове басне Меркурій, кои є мыслю, да ће Художникъ за Ідола, кои нѣга представляше, найвећу цѣну искати: но онъ се люто нађе преваренъ и осрамоћенъ. Узмимо себи за примѣръ и науку, да никадъ себе за оно не издаемо и недержимо, што ни јмо; немојмо сами себе хвалити и цѣнити; ћербо то є посао други людіј.

Сам. М.

ПУТЬ ПО КНИЖЕСТВУ.

Дођиде амо ты стара кобыло, да те оседламъ; ћербо дуго си већъ ты уживала лѣнивый миръ, неже ли да ме у виду Скоротече, по помо книжества непонесешъ. Ты нетребашъ быти башъ тако виловита као Буцефалъ, когъ само Александеръ Великий, а не Малый, укротити могу. Зато самъ изабрао я тебе, о стерпѣлива добродушна-

кобо! знаюћи, да ћешъ се близо земље држати, и да ме нећешъ сбацати. као Пегазъ неке наше Пѣснике, кои до звезда єзде, па онда съ єднимъ, Sal o mog ale, падаю съ хата у средъ блата. Прво што ми при момъ книжевномъ странствованію до руке дође, есть „Ружичный вѣнацъ“ или „Мѣсяцословъ за 1844“ Новицадъ кодъ Езат. Јанковићке. — — Ово є једна књижица, коју само пазаръ издати могаше, — фабрично дѣло, — кое на достоинство и напредакъ книжества нимало гледало ће. На 38 страница содржава она календаръ у старославенскомъ језику, безъ сумње за Срблѣ пре Досићевогъ вѣка. Додане су 8 пѣсама; но „Ружичный вѣнацъ“ мора да є паметствованіе изгубио, кадъ неспоминѣ нити Сочинителѣ, нити изворъ пѣсама. Зато ћемо мы редомъ и једно и друго навести: 1) Наислађи Споменъ (изъ ч. 4. С. Н. Л. 1842 одъ Д. Маринковића, 2) Пѣсни Беллане и 3) Сабља и рука (изъ „Гласи изъ дубраве Жеравинске“ одъ Станка Враза. Загребъ 1841, стр. 16 и 61; сообщено и у С. Н. Л. ч. 4. за 1842 одъ поконогъ Г. Г. Петровића. 4) Одпозздравъ. Одаље, одъ кога и коме? (Изъ ч. 5. С. Н. Л. 1842. одъ * * * т. ј. П. А. Поповића, Н. Боројевићу). Овде намъ се „Ружичный вѣнацъ“ види поквареногъ вкуса, и једнострань быти; ћербо є несамо изабрао предметъ, кој ће одъ обштеља интереса и толике башъ важности, да бы далѣ разширеніе заслужило него єизоставио и оно, што є о томъ Г.Д. Станић у ч. 11 С. Н. Л. 1843 пѣвао. Боля разумителность пако изыскавала є и Поздравъ Г. Боројевића изъ С. Н. Л. 1841 предпоставити, премда ни једно ни друго у календарѣ неспада. Но кадъ є „Ружичный вѣнацъ“ силомъ већъ намѣравао, С. Н. Листъ обрати; то да буде баремъ пѣсму „Ека одъ Балкан“ одъ могъ пріателя Игњата Утѣшиновића, ц. к. Управ. Лайт: Слуинске регементе, изъ ч. 6 С. Н. Л. 1842. узео, пѣсма, која є у разне Новине прешла, у Загребу у концерту декламирана, и иначе у читавој Европи само не кодъ „Ружичногъ вѣнца“ позорность побудила. 5) Рыбаръ [изъ ч.

49. С. Н. Л; 128. одъ Г. Петровића. 6] Опроштай (изъ Ч. 31. С. Н. Л. 1842 одъ Стѣпка С. Марковића) 7.) Теженѣ одъ Д. М. (изъ ч. 26 С. Н. Л. 1842 одъ Д. Маринковића. 8) Подекочица (изъ ч. 30. С. Н. Л. 1842 одъ Милутина Поповића. Додана је јоштъ једна басна, вальда изврно дѣло, „Ружичногъ вѣнца“ но мы ю нађосмо у ч. 47. С. Н. Л. 1842, сочинѣна одъ Теод. Радичевића; тако исто и једна приповѣдчица „Кумъ одъ кума свынѣ крао“, безъ сумњѣ опетъ плагијатъ? Найлепше је на „Ружичномъ вѣнцу“ јоштъ — име. Но я невидимъ никакви „ружици“ него кадъ своє С. Н. Л. натрагъ узме, голо „трнѣ“. Тако дакле требала бы се та книжица „трнивый вѣнацъ“ звати. Ако „Ружичный вѣнацъ“ до године лепше не процвета, и ако намъ „ружице“ изъ свое баште непокаже; то бы мы нѣговомъ издавателю совѣтовали, да бы онъ Србску публіку коя је на фини кость, него што је голо трнѣ, научена, с' издавањемъ „Ружичногъ вѣнца“ пиштедјо. За сањакъ изъ дужности къ правди и изъ почитанія къ читаоњемъ свету чинимо свакогъ внимателна на „Ружичный вѣнацъ“

Друга книжица, коя ми до руке дође је „Домовный и общеполезный, Народный Календарь за 1844. У Новомсаду трошкомъ и трудомъ Г. К. Каулициѣ. Овай је неку жалость боли одъ горнѣгъ календарића, но опетъ таквый да неможе човекъ „Србску ичелу“ натрагъ не желити. Та дакле ћемо већ календаре као такве, а не као народнѣ книге прїмати, као Немцы свой Jurendes Pilger, Gabitz's Wolfenbiß или Austria von Salomon? Доиста, наше се календарство тако с' праздникомъ отликује, тако безъ свакогъ почитанія спрамъ читателя немарно издає, да је већ доба, и той струки нашегъ книжества већу позорность обратити. Особито је Београдскій и Задарскій Календарь тако танакъ, да бы га могао у игле-ве уши увести. Што самъ се горнѣмъ календару понайвише радовао, есть објављение србскій книга, кое се у книгопрода-вици Г. Каулициѣ купити могу. Ово је прво

мени познато објавленіе србскогъ книго-продавателя: али је тако недостаточно, (имена сочинителя, форматъ, година и мѣсто печатанія есть изостављено,) да Шафариковъ укорѣ (Geschichte der slavischen Sprache und Literatur стр. 222) о нама јештъ увекъ важи: Eine gedruckte Literatur Geschichte wird man da nicht erwarten, wo es noch keine gedruckte Bucherktataloge giebt. Но моя се радость претвори скоро при посмотренію у жалость, да једна србска книгопродавица само 72 книге, понайвише старіјегъ доба, објавље, а одъ новіи ни гласа ни трага! И то се зове „Книгопродавица“! А шта ће текъ быти, ако тко при новорођеной книжевной взаимности хорватске, дубровачке) и: пр. одъ Мартекині, издане) ческе, русске, или поляче книге купити зажели? Безъ сумњѣ бы добио уобычайный одговоръ книгопродаvата: Је vergriffen! Доиста, ако Г. Каулициѣ свою тако звану „книгопродавицу“ болѣ снабдѣти, свою книжевну трговину разширить, и са свимъ предѣлма Югославенства у тешњи союзъ довести, читаоџи светъ средствомъ уредни каталога, особито преко наши списанія и преко часописа, о врсти и цѣли продаваемы книга [извѣстити ненамѣрава, кое общта нужда и користь изыскуј, и кое бы и вѣму самомъ одъ велике ползе быти морало;

Трећа је книжица; Новосадско Србскій домовный Мѣсяцословъ „Новисадъ 1841 кодъ Екат Јанковиће.

Содржава у себи на 7. страна домостроительство по мѣсечномъ реду, на 1½ страни нараваученіе, а на 1½ страни „Границе штатистику“ [sic! а не повѣстницу?] и то у 4. продолженію; тако да ће нестрпљивый читатель вальда Матузалемовъ вѣкъ требати, докъ конацъ доживи. Смешно је читати препоруку: Чувай ове Јанковића домостроине календаре, па нетребашъ друге (србске?) домостроине књиге куповати. Пытани је само, содржава ли тай календарь доиста сва отдѣленија пространогъ вѣжества земальскогъ господарства, да бы се и учень и неучень србскій землѣдѣлацъ изъ нѣга

совршено научити, и да бы землѣдѣла на-
предованя новіегъ времена изъ нѣга увиђа-
ти могао? Одговоръ; несодржава. Дотле пакъ
окренућемо пѣсму овако, коя вели: Купи
землѣдѣла списанія одъ Тера (Thaer) Scherz
a, Sinclair-a, Landwirtschaftliches Lexikon одъ Lenger-
fe — a, или die Statik des Landbaues одъ Hübck —
a; па нетребашъ докъ живишъ, куповати и
чувати Іанковићкине домостройне календа-
риће. Одъ србскіи домостроини списанія
немамъ пакъ шта препоручивати; она се за
пуній 35 година понайвише у преводима,
изъ слѣдуюћи само состој: Офелиновъ из-
кусный подрумаръ, Будимъ 1808. Руковод-
ство къ домостроительству (преводъ) одъ
Ст. Новаковића, Будимъ 1809, Максимови-
ћа Пчеларъ, Будимъ 1810 и Дамјановића До-
мостроительство (преводъ) Будимъ 1814. Међу
тимъ ово намъ је наибољи јоштъ, и най-
полезнији календаръ; само му је желити ве-
ћа дебљина и различность у домостройнимъ
предметима.

У полу журналистике пѣва намъ Г.
Побрать изъ Аде у ч. 78, И. В. Скоротече
„Што је много, много. Но пѣсми већь су-
дећи, види се да је Пѣвацъ обитатель
близо ако не изъ воде; ћербо у њои се
неналази нимало поетическе ватре. Ово је
безъ сумње прво умно чедо Г. Побрата,
које је печатнију видило. У таквомъ обстоя-
телству воображавају си пакъ Пѣвцы обыч-
но, да су већь Шекспир или Аристоте
постали; зато неће быти излишно у наше
доба, гди са свио страна Пѣвцы као вреб-
ци навалише, Шилеровъ епиграмонъ на раз-
сужденије ставити.

Weil ein Vers die gelingt in einer gebildeten Sprache
Die für dich dichtet und denkt, glaubst du schon Dichter
zu seyn?

У прочемъ критика нема шта више на
пѣсми поправљати, ћербо је подъ критикомъ; само
је желити, да бы наши рецензенти Побрата-
ве последње речи противъ подобны Пѣсни-
ка чешће у дѣство привели:

„Хоћ' мо съ Вама мы строго
Сръ што је много, много.“

Тако опетъ пѣва Г. Г. Михайловићъ у
ч. 89. П. Б. Скоротече 1843 у пѣсми некој
сирћчу у првој строфи гласъ - часъ, у че-
вртој гласъ - стасъ: у петој опетъ: гласъ-
басъ! Погрешке противъ благогласія и за-
кона разнообразности.

Ту исту погрешку дѣли и Г. Младенъ
Тимотић (опетъ новъ Пѣвацъ?) у свомъ
Поздраву Скоротече у ч. 3. П. Б. Ск. 1844 певаюћи: веће — пролеће; у петој
строфи опетъ пролеће — цвеће. За нечи-
сте сликове: милногъ — храброгъ, весељ
босилѣ — намери — крвъ ври! јонаќъ —
мракъ, ништа заръ и да нерекнемъ?! На-
ши слепцы знаду доиста много лепше пѣ-
вати. —

У ч. 28. С. Н. Л. 1843. читасмо „Чу-
дновате люде“ одъ могъ пріятеля Нік. Боро-
свића. Требало је пакъ само додати по или
одъ Šichtwera: die seltsamen Meaſchen!

Јоштъ нешто! У И. ч. Лѣтописа 1834
читасмо преводъ Лепа Каролина; а у ч.
31 С. Н. Л. 1843 то исто у преводу одъ Г.
Нік. Боросвића, подъ именомъ Добродѣ-
телна супруга. Штета за трудъ!

Јоштъ нешто! Но доста, да не буде и
ово премного.

А. Андрићъ.

ХІНЕЗСКА ЗАГОНЕТКА.

(конациј.)

Хінези именую свое Царство „Чонг-Кулъ“
т. є. Царство у среди, другдашъ дају му
име „Тійхіа“ т. є. поднебесно. А кадъ
га называю и „Тіинчао“, кое толико
значи као Небесна дворана. Но много
ни налазисе, који га жигосају и са име-
номъ „Небесно Царство“, отчасти изъ
злогъ разумленія, а отчасти изъ тражења,
да се свему, што се годъ у Хійни налази,
подемѣну, происходи. Како о Хійни што
чигамо, то смо свагда у опасности, да са
истиномъ и погрѣшногъ не наћемо. Хійна
е одвећь пространа, людји је у њој одви-
ше, нрави су имъ нյови собственни; јзыкъ
имъ је потежакъ и предразсужденије Евро-

дайско о Хини є и преголемо. Тако є у наинове време испало за рукомъ те се име садашнѣгъ Владѣтеля Хинезскогъ докучило — Онъ се сирѣчъ зове Мійнмінгъ, и почео є 2. Сентемвриа 1829 владати, кадъ му се отацъ Кіа-кінгъ „у царство бессмертны пре селю“, како што се тамо у двору говори, кадъ Владѣтель умре. Мійнмингъ є до 60, година старъ, пакъ нити притяжава особита, нити сасвимъ невалаляла свойства,

Кадъ смо мы о тако обычнымъ стварма Хинезскимъ юшть неизвѣштени, то се лагко мыслити дае, како су многе тамошнѣ ствари нама или сасвимъ непознате, или текъ у полакъ познате. — И колико се о Хини докучити могло, заиста у нѣй има тако- вы употребленія, о коима Европеацъ ни- кадъ ни саню ніє. Она є юшть онда, кадъ є Европа поль пустыня была и више диви- етъ зверыня него ли людій имала, тако воз- дѣлана была, какова се данасъ видити може. Много су отъ онога, што є Европей- цыма пре 50. година, а отъ другога, што є овима текъ пре 3. 4. или 5 година познато постало, Хинези юшть пре неколико столѣ- тія знали. Банке су на примѣръ у Европи текъ пре 50 година постале, а то є кодъ Хинеза стварь стародревна. Ползу ныюву Хинези су юшть пре неколико столѣтія у- видили. И ба Батута кои епо Хини четрнестогъ столѣтія путовао, пише, да су бан- ке кодъ Хинеза велике као дланъ, и на сва- кой Царскій печать ударенъ. И кадъ се отъ овы коя подерала, то се променила у Царской касси: дакле сасвимъ као и кодъ настъ, —

Папіръ се у Европи правити почео отприлике пре 600. година; а Хинези су га юшть пре 1000 година совершено и много готовили. Книгопечатня є у Европи пре 400. година заведена; а у Хини и незна се, кадъ є изнађена; Ѡро се отъ давна съ ньо- ме тамо служе. Освѣтленѣ улица текъ се у Европи започело пре 150 година; а у Хини откако се оно употребљава ни памтити не можесе. Порцелланъ Европейцы по- чели су правити пре 140 година, а у Хин-

ни га већ и 1000 година сготовљавао. Та- ко Свилодѣліе а и барутъ Хинезима є много пре, познатъ био него Европей- цыма. —

ИЗБАВИТЕЛЬ.

Повѣсть изъ Древности Србске,

(Одъ Милоша Радойчића)

У оно златно време, кадъ є Краль Сте- фанъ Урошъ Дечанскій на престолу Срб- скомъ седјо, и кадъ се лепе кралѣвне наше Слава у дальне предѣле овога света разпростирада, живио є у поглави- томъ Србје граду Призрену знатанъ Србскій вitezъ, по имени **Любивой Мла- деновићъ**. Онъ є збогъ свога поште- ногъ и честитогъ срдца и съ ньимъ союже- ногъ зрelogъ разсужденија Саветникъ кралѣвъ био. Добрый Краль Дечанскій че- сто се чудио зрелости ума нѣговогъ, па зато лепе нѣгове савете къ срдцу примаю- ћи, последни дана живота свога, на Сла- ву Божију саградио є Намастиръ Деча- ни дичну задужбину намераваюћи да у нїй послѣднѣ дане живота свога утиши- ни и молитви сврши. —

Нашегъ є Любивая младо и старо, мало и велико почитовало, цела є окolina у нѣму отца и добротвора сматрала. Бла- гословъ є обицтвъ нѣгову породицу пратио; ѡрь онъ своимъ очима ни є могао гледати да нѣговъ ближњиј у беди и неволи сте- нѣ, а да му онъ руку помоћи не пружи. Сиротиню наранити и напоити нѣгова є най- већа радость овога света была. Онъ є по- моћи сваѓда одъ срдца давао, и тамо давао, где є одъ потребе было. Лепый и чести- тый карактеръ нѣга є као и свакогъ че- ститогъ Србина красио — карактеръ Госто- любіја, кога сви народи у Србину хвале и до неба уздижу. Често є Любивой имао о- бичай говорити: „Само да є слоге међу на- ма Браћо! не бы кралѣвни Србской рав- не было на беломе свету. Тако смо хра- бри, да нашу мишицу Грци и Бугари и Ма- ѡари добро познаю; верность къ своме кра-

мо прва је Србину светила — аз све бави
да кад ће увекъ сложни ни смо!“ Збогъ
Любивоевы добры дѣла и предпріятія бы-
ло му је име по целой Србіје познато. —
Али поредъ толикогъ поштена и честитости
опетъ је ова благословена душа, овай лич-
ный вitezъ Србскій велике непріятель имо.
А погледаймо и данъ данашній на морално
станѣ наше лебезна Браћо! видићемо на
велику несрећу нашу, да како се мало вы-
шомъ силомъ заданутъ мужъ у Роду појви,
како крепкомъ вольомъ и жаркомъ жельомъ
буди што на срећу Рода и домовине чинити
почне: већь се ту злоба и зависть, пакость
и невалидство са своимъ пакленымъ намера-
ма појављују и добрымъ намерама на путъ
стају. Тако се и овде. догодило: Страши-
мир је одъ дугогъ времена заклетый Любивоевъ непріятель быо Онъ је нѣму непрестано
замке плео, и прилику тражио како ће
не само заслузе Любивоеве помрачiti, но
и нѣга самогъ живота лишити. А зашто? Ни
зашто друго, већь што паклена душа нѣгова
трпети ни је могла, да се Слава племена Лю-
бивоевогъ по целой краљевини Србской као
Сунце блиста; да свак' живији доброгъ Лю-
бивоји и нѣгову породицу благосила. Невала-
ло срдце нѣгово непрестано је немиръ осе-
ћало, а црне мысли и даню и иоћу вртиле
су му се по глави, како ће онъ већь један-
путъ Любивоји главе доћи. — Тако је! Ты
си честитый Любиво! твоимъ поштенїмъ
твоимъ добрымъ дѣлама и предпріятіјама се-
би непріятеля стеко; а теби, лепа Краљевина
Србска! неда се никако, да мудромъ у-
правомъ твои Саветника цветашъ?..! —

Међу тимъ су непріятельи краља Дечан-
скогъ Душана противу Отца подизали, и
веуморно му ону срамоту предъ очи ста-
вляли, коя га очекује, ако нѣга Дечанскій
изъ наслѣдства изключи; додавајући да је онъ
већь Законий наслѣдникъ, а не деца изъ
другога брака Дечанскогъ. Душанова блага и-
мирна душа колебала се као морски та-
ласи часъ на једну, а часъ на другу страну.
Краљевство изгубити? велики је то ударъ
за душу нѣгову! На Отца опетъ ратномъ
рукомъ поћи? какавъ страшній грехъ за

нѣгово добро срђе! Онъ се никако ни је
одважити моего оружје противу свога Отца
дићи; но наскоро самъ Дечанскій чуюћи
сыновље злоковарне намере, удари на Ска-
даръ, све нѣвие и винограде опустоши-
ла и самъ Душановъ дворъ са земљомъ
сравни. Садъ Дечанскогъ непріятель най-
деснијо добише прилику главе му доћи. Они
на нѣга нападну, жива га увате и у Звечанъ
градъ са женомъ и децомъ у заточе-
ње одвѣду, где беданъ Дечанскій у сужан-
ству и свой животъ оконча. — Садъ Душанъ
найкраснији међу свима сыновима Човече-
скимъ онога века и укращенъ прекраснимъ
естества даровима съ народнымъ плѣскомъ
диге се на престољ Србске краљевине и
круну одъ Данила Архи-Епископа по другиј
путъ прими. Мало времена беше затимъ про-
шло, аље Душанъ себе Царемъ Срб-
скимъ прогласи.

Любивој Младеновићу као Саветнику
Стефана Уроша Дечанскогъ држао се стра-
не нѣгове, нити се како приволети могао,
да свога старога краља, коме је толико годи-
на, верно и поштено служио, изневери и на
страну Душанову преће. Садъ дакле, кадъ
већь краља Дечанскогъ нестаде, и Душанъ се
на престољ подиже; Страшимир је най-
лепшу прилику добио, како ће Любивоји кодъ
Душана оцрнити и као невсрту и издаицу
прогласити. Неће се помисли онъ у себи,
Любивоја Слава разносити, докъ је на ме-
ни главе: онъ је на страни Дечанскогъ быо,
дакле је Душановъ непріятель. Свакојако се
садъ Страшимиръ упео, Душану представи-
ти, како му је Любивој велики непріятель
и да је заклео догођи живи оглави нѣго-
вой радети. Овогъ злоковарногъ душмана
речи тако су на младо срдце Душаново дѣј-
ствовале, да се приволео напоследку пакле-
њотъ Страшимира жело испунити. —

О зависти проклета; нигде не било! При
тихомъ једномъ вечеру, седео је Любивој са су-
пругомъ својомъ Милициомъ и децијомъ
отеческе савете у витка срдца н њова улива-
јући: кадъ аље најданпутъ странъ некиј
приступи и позове Любивој да бы сутра
данъ после осмога часа у Скупштину глав.

ШКОЛСКА ВЪСТЬ.

Отъ стране кр. Верховногъ Школа нашегъ вѣроисповѣданія Надзирателства налаже се; да свакій Учитель и совершеный Препаратъ, кои жели ко ю Штатцю Учительску придобити, или у кандидацио ставленыъ быти, има свое прошенію или кандидацио неотложно своя Школска Свидѣтелства, а особито Препарандско, приключити; иначе неће се на иѣга никаково призрѣніе узети.

ИЗЪ БЕЧА

Благородный Господине!

За дужность себи узимамъ сообщити Вама овде приключена, и тако найпре извѣстіе о Слави Светогъ Савве у Бечу.

Данъ 14. Іануаріа, радостанъ освану цѣломъ Србству овде, кои стару признателность у присутствіе радости доведе, пакъ и ва насъ удалѣне — такођеръ слѣдуюћимъ начиномъ дѣйствова; Поль десетый часъ већ купца, ускићена дркѹ срдца, докъ звукъ звона прсы наше горећомъ жельомъ у Домъ Божіј ступити, тада не напуни; — овай знакъ скоро сазва единовѣрне у свету Обытель, овай примѣръ слѣдоваше велико число Римо-Католика, найпаче пакъ браће Славяна. — И да бы се юшти већма Торжество ово увеличало, то єПреч. Г.Архімандритъ Гречески усрдствовао Славено Сербски Службу Божиј служити. А особито є славу ову узвысило присутствіе Н. Свѣтлости Кнеза Милоша Обреновића кои и овомъ приликомъ не пропусти свое Родолюбие показати; — као и Пречестнѣйшегъ Г. Архімандрита Руссінскогъ, кои изъ призренія позы ва слави овой нашей участкова, — Купно и съ осталымъ числомъ отмѣнне Господе и искренне браће Съ велелѣпнимъ пѣніемъ отпояла є службу овде учѣнасе младежъ. Найпосле, пѣсма светогъ Савве при свршетку службе буде тако отпѣвана, да су сви приступающи душевну свою насладу, са великимъ задоволствомъ и радости, на лицама своимъ изразили. — После свете Лутургіе скupили су се млади Серби на опредѣлено мѣсто, — гдј еданъ Серболюбъ кратко-но жаромъ родолюбіја чуино слово изговори, коимъ потрудио се изяснити поводъ славе, славе, коју светкуемо, и изчислити блага и добра дѣла не давно изгубљеногъ незаборављеногъ и общелюбленогъ Мецената нашегъ, кој су свакомъ искренномъ Сербину у сердце удублѣна. Овому приключи (стихове) у Дружству изговорене, на кое загрми: „Многая Лѣта,“ кое є и туђине внимателне учинило, како се браћа Сербска поздрављаю. — По овому заключивши рачуне трошкова согласисмо сувишакъ међу Браћу сиромашнију, раздѣлiti, и тако пунни славе и радости разићосмо се са жельомъ, да нашъ овай примѣръ, и нашимъ праунуцима послужи къ подстреканію. — Съ первомъ поштомъ хоћу вамъ о держаномъ овде свеславенскомъ Балу явити.

Свет. Кушевичъ

МѢСТИНЕ ВЪСТИ.

Пешта. Другїй маскарны у Пештанскомъ Редуту держаний баль соотвѣтствовао є, као што треба, свима желяма. Нѣга є Г. Еммерлінгъ, Арендаторъ верло добро приуготовіо и уредіо; Само што сва мѣста, сбогъ рѣвог времена, ни су се могла испунити, иначе бы се зацѣло и ово сбыло. У једанаесть сатій у вече започне се улазакъ са Ружичнымъ холмнѣсмъ, на коме є Аморъ дично са своимъ стрѣлама сѣдіо; за овымъ є слѣдовала једна маска као Цітроводр во съ наибольшимъ воћемъ; послѣ ове ишла є крупна (рожња) хегеда, на којој є малый једанъ Хивезъ съ ногами лукъ (стрѣлу) носећи сгрблѣњь быо; мало доц. ніе опеть једанъ врло красанъ Швайцерскій домъ са свимъ свонити лепымъ внутрашнимъ урежденіемъ, и найпослѣ паробродъ „Пешта“, на коме су се дѣца и два већа лица, као лађари и морнари обучени врло лено показали. Такођеръ є за овима и много пари слѣдовало као метаморфози. Маски є было значно число, но остроумне ніе было ни једне.

Пешта. 8. Фебруаріа по Рим. покушавао є овде једно гнусно дѣло, кое є Божијимъ непостижимъ промысломъ осуећено. У дућану једногъ овдешнѣгъ Папирджије даньюмъ пукне изъ пиштола млађији братъ на старіега: по срећомъ га пепогоди; Несретни овай злодѣј, на коме се юшти отъ дужегъ времена примѣтити давало да є духомъ мало поремећенъ, таки буде ухватићенъ и узатворъ отведенъ; и занста ће є Правици подъ капшту предати. Говорисе, да є основа невалилогъ и скаредногъ овогъ ињеговогъ бездѣлја безмѣрно отъ старіега брата изыскиванѣ новаца кое му овай неучини.

Пешта. Такођеръ се не давно овде несрѣда дрогди, да једной удовици мило ѹой єдно дѣтешце крозъ прозоръ первого ката (боя) на землю падне, и тако обадве ноге сломље, поредъ чега юшти и на гла.

vi и другимъ частма тѣла яко се осакати. Само че-
ловѣколюбивой неутрудимой ревности варошкогъ лѣка-
ра, Г. Лоштайна, благопоспѣши, те сироту ма-
терь изъ отчаянія избави. — Онъ се сирѣчъ лѣкарно
прехвати полумртвогъ дѣтета, и не само да му спасе
животъ него и преломлѣне чланкове колико є годъ
болѣ могао понамешта, и тако дѣте почне соверше-
номъ свое здрављу долазити. Материнно сердце са
сузама найтопліи благословъ Божіи призыва на лѣкара,
кои є животъ наймилѣ иѣне драгоцѣнності, дѣтета,
спасао: и поредъ тога юшти и явно предъ цѣлымъ
Публікумомъ вантопліи благодарность за благородно о-
во дѣло отдае

БУДИМСКА ЛУТРІЯ.

отъ 21 Фебр. р. Но. 47 9 37 22 10

Вућићесе 2 Марта. 1844. п. р.

Цѣна ране 20. Фебруаріа п. р. на Пешт.
піяцы, меровъ, гроши. б. вр.

		найб.	сред.	лош
Жито.	.	124	110	102
Наполица	.	85	75	70
Ражъ.	.	70	70	65
Ечамъ.	.	50	48	46
Зобъ.	.	48	47	42
Кукурузъ.	.	60	54	51
Проя.	.	—	—	—
Жута каша	.	—	—	—

Станъ Дунава у Пешти.

19. Фебруаріа п. р. 10'. 4." 6."

20. Фебруарін „ „, 9' 10." 9."

К Н Й И Ж Е В Н О О Б Я В Л Е Н И Е.

Втора Книга: Начатки Церковнаго Права Правосл. древне Вос-
точне Церкве, коя и обширно Разсужденіе о Браку содержава, излази у
Месецу Маю о. г. печатана, на изворномъ Славенскомъ, и на Латинскомъ
езику; коя се; како годъ и перва книга, по спущеной цѣни за сваку
книгу отъ 2 фор. или на велинъ папиру за 3 фор. сребра — ако се съ имен-
на заедно и новцы до 15 Maia 1844 на долуподписаннга, или на овдашнѣга
Книгопродавца Господ. Петра Стояновичъ пошалю — кодъ нихъ добити мо-
же: поздніе остае цѣна, коя є пре тога обявленна.

У Новомсаду 6. Ферф 1844.

Евгемій Іоанновичъ с. р
Сенаторъ.

Скоротеча излази у седмицы 2 путь, Четверкомъ и Недельомъ; цена му є како за овдашнѣ тако и за стра-
не. Предчисленике за полъ године 4 фор. у сребру. Предчислитисе може на свакой ц. кр. Пошти, и у Пешти
одъ Издавателя, у Бедемской улицы (Bastei Gasse Но. 349.)

Издаватель Димитрій Іоанновићъ.

У ПЕШТИ словома Баймоловымъ.